

20 năm đường dây 500kV - Chuyện bây giờ mới kể

Đăng Nam – Tấn Vũ, Báo Tuổi Trẻ, 12/5/2014

Kỳ 1: Bức bách dòng năng lượng quốc gia

Đã nhiều năm kể từ sau Đại hội 6 - đại hội của thời kỳ Đổi mới, thế nhưng nền kinh tế đất nước vẫn ỉ ạch.

Công nhân điện lực Thừa Thiên - Huế sửa chữa máy diesel bị hư (ảnh chụp năm 1990) - Ảnh: Công Bình

Đặc biệt là điện năng thiếu triền miên kéo dài từ miền Trung vào tận miền Nam, trong khi miền Bắc lại đang thừa điện. Chưa khi nào nền kinh tế phía Nam lại rơi vào cảnh “khát” điện đến như vậy.

Kinh tế èo uột vì thiếu điện

Bây giờ nhớ lại, ông Tạ Cảnh (nguyên giám đốc Điện lực Nghĩa Bình, nguyên giám đốc Công ty Điện lực 3) vẫn còn nhớ như in cảnh một nhóm bộ đội mang theo súng giữa đêm hầm hầm chạy đến gõ cửa đòi gấp cho được ông giám đốc nhà đèn. Họ hỏi: “Vì sao đang cấp điện lại ngưng? Có ý đồ phá hoại à?”. Tìm hiểu mới biết là hôm đó nhà máy đèn đang chạy thì bị sự cố. Giải trình mãi một hồi sau cả nhóm mới hạ hỏa kéo nhau về. Ông Cảnh nhớ lại: “Trước năm 1990 lưới điện miền Trung

manh mún và rách nát vô cùng. Riêng miền Nam vẫn còn một vài tổ máy phát điện chạy được, nhưng chạy riết rồi cũng hỏng hóc...”.

Ngày ấy các thị xã, thành phố lớn ở miền Trung mới có điện nhưng cố gắng lắm cũng chỉ “hai tối một sáng”, tức là hai đêm tối một đêm có điện. Ngay như Đà Nẵng, một đô thị sầm uất bậc nhất, nhưng các tổ máy diesel lớn đặt ở nhà đèn (ngã ba Nguyễn Tri Phương - Trưng Nữ Vương bây giờ) hay Cầu Đỏ (Khu công nghiệp Hòa Cầm bây giờ) cũng chỉ đủ cung ứng cho các tuyến phố nằm sâu trong nội ô mà thôi. “Ngày đó cứ chạy vài ngày là các tổ máy diesel lại xảy ra trục trặc. Lý do dầu bôi trơn nhập về từ Nga không phù hợp với các tổ máy phát điện của Mỹ để lại như G3100. Máy của Mỹ chạy tốc độ nhanh, trong khi dầu nhờn của Nga lại không tốt lắm, vậy là hỏng hóc hoài. Anh em ngày nào cũng lê lét từ tuôcbin này đến tuôcbin kia, hết tháo con ốc này lại lắp con vít nọ. Tất cả chấp nối làm sao cho máy chạy trở lại. Vậy mà vẫn không cải thiện được”, ông Cảnh hồi tưởng.

Năm 1988, tình hình cấp điện ở miền Trung được cải thiện nhờ 20 máy phát điện diesel nhập về từ Liên Xô. Nhưng đó cũng chỉ là điện cung ứng tại chỗ. Riêng điện lưới quốc gia từ miền Bắc mãi đến cuối năm 1990 mới kéo vào đến miền Trung bằng đường dây 110kV; từ Đồng Hới (Quảng Bình) vào Đà Nẵng, sau đó tiếp tục được kéo vào Quy Nhơn (Bình Định). Và dù mang tiếng là điện lưới quốc gia nhưng việc cấp điện lại không mấy ổn định vì lưới điện liên tục bị tụt áp, vậy nên sản xuất bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Điện cho miền Trung là vậy, riêng miền Nam khi ấy lại càng bức xúc hơn nhiều. Việc sản xuất hàng hóa gần như bị đình đốn. Rất nhiều cơ sở công nghiệp phải đắp chiếu vì thiếu điện. “Cả khu vực miền Nam khi ấy chỉ trông chờ vào các cụm phát điện bé tí như Thủ Đức (3MW), Chợ Quán (2MW), Trà Nóc (4MW). Vậy thì kinh tế làm sao phát triển được, trong khi miền Nam là nơi tiếp cận sản xuất công nghiệp sớm nhất. Bây giờ không có điện thì phải làm sao?” - ông Trần Viết Ngãi, nguyên phó tổng giám đốc Tổng công ty Điện lực VN, nguyên giám đốc Công ty Xây lắp điện 3, nhớ lại. Vậy là một hội nghị “Diên Hồng” đã diễn ra chóng vánh ngay giữa Sài Gòn.

Liên tục hỏng hóc tại Nhà máy điện Cầu Đỏ (Đà Nẵng) - Ảnh: Công Bình

Trong ba ngày phải trả lời

Tết năm 1991, Thủ tướng Võ Văn Kiệt lúc bấy giờ mời một số cán bộ chủ chốt của Bộ Năng lượng gồm các ông Vũ Ngọc Hải (bộ trưởng Bộ Năng lượng), Bùi Văn Lưu (giám đốc Công ty Điện lực 2), Lê Liêm (thứ trưởng Bộ Năng lượng), Trương Bảo Ngọc (giám đốc Công ty Tư vấn thiết kế điện 1), Trần Viết Ngãi (giám đốc Công ty Xây lắp điện 3) cùng một số người khác đến nhà khách của Công ty Điện lực 2 (đường Hai Bà Trưng, TP.HCM) ăn cơm. “Đó là một bữa cơm bình thường. Nhưng hôm đó tôi nhớ như in tâm trạng của Thủ tướng. Ông bảo rằng chúng ta đã mở cửa kinh tế rồi nhưng không phát triển được chỉ vì miền Nam thiếu điện trong khi miền Bắc lại đang thừa điện vì có thủy điện Hòa Bình, Thác Bà... Xuất phát từ trần trở đó, nên trong bữa cơm hôm ấy Thủ tướng đã đưa ra một đề nghị: “Bây giờ các ông làm cách gì để đưa điện từ miền Bắc vào Nam cho tôi, càng sớm càng tốt” - ông Trần Viết Ngãi nhớ lại.

Nghe Thủ tướng nói, lúc bấy giờ ông Vũ Ngọc Hải chậm rãi nói: Muốn đưa điện vào Nam chỉ có cách xây dựng đường dây siêu cao áp. Nhưng khi ấy trên thế giới chỉ có

hai loại đường dây siêu cao áp: hoặc 400kV hoặc 500kV. Phổ biến vẫn là 400kV. Riêng một số nước như Pháp, Nga xài 500kV. Ngặt nỗi ở các nước này họ chỉ làm từ 400-500km là dài lắm rồi, còn ở VN nếu làm thì ít nhất không dưới 1.500km (chính xác là 1.567km). Ngay sau khi nghe ông Vũ Ngọc Hải nói, Thủ tướng im lặng. Một lúc sau ông quay lại nói với ông Hải: “Tôi giao ông trong ba ngày phải trả lời có làm được hay không!”. Ông Ngãi nhớ lại câu chuyện đến đó thì bữa cơm cũng vừa kết thúc, ai về nhà nấy.

Ngay sau đó, Bộ trưởng Hải triệu tập anh em lại, giao nhiệm vụ cho ông Trương Bảo Ngọc làm việc với Pacific Power International (PPI - một công ty tư vấn thiết kế đường dây cao áp của Úc) để trả lời câu hỏi của Thủ tướng “được hay không”. Ba ngày sau, phía PPI trả lời: “Làm thì được nhưng vướng giao động 1/4 bước sóng. Bài toán 1/4 bước sóng có thể triệt tiêu được nếu có đủ tiền để xây thêm các trạm bù áp dọc từ Bắc vào Nam”. Nhận được các câu trả lời ấy xong, Thủ tướng Kiệt quyết: Phải bắt tay xây dựng ngay đường dây siêu cao áp 500kV trong năm tới (tức năm 1992).

Kỳ 2: Từ nghị trường đến hiện trường

Tuổi Trẻ, Thứ Ba, ngày 13/5/2014 - 14:00

Cố Thủ tướng Võ Văn Kiệt (phải) và phó trưởng Ban chỉ huy xây dựng đường dây 500kV Trần Viết Ngải chụp ảnh chung trong những ngày trên "tuyến lửa" - Ảnh: tư liệu gia đình ông Trần Viết Ngải

Lá thư từ Nhật Bản

Có ba vấn đề lớn trong xây dựng đường dây 500kV mà những người trong cuộc cùng lúc phải giải quyết là: kinh tế - kỹ thuật và tiến độ thi công. Ở tuổi 83, ông Vũ Ngọc Hải, nguyên bộ trưởng Bộ Năng lượng, vẫn nhớ như in ngày phải thuyết trình trước Quốc hội về đường dây 500kV. Ông thừa nhận thật may mắn cho việc xây dựng đường dây 500kV lúc đó vì công trình lớn chưa phải trình Quốc hội thông qua như bây giờ.

“Tôi là người bị chất vấn nhiều nhất. Mọi khúc mắc về kỹ thuật đa số tôi trả lời ngay tại nghị trường. Rất nhiều ý kiến ủng hộ có, phản đối có. Chủ nhiệm Ủy ban Khoa học và công nghệ của Quốc hội khi đó phản ứng kịch liệt không cho thi công, còn những người hiểu biết như giáo sư Nguyễn Đình Tứ rất ủng hộ. Bên quân đội và công an lo lắng về độ an toàn và cũng không có ý kiến gì. Họ lưu ý không nên kéo dây qua hướng Đắc Min (Đắc Lắc) vì gần biên giới, tôi tiếp thu ngay” - ông Hải nhớ lại.

Quốc hội họp chưa xong thì thành linh xuất hiện lá thư của một giáo sư đang giảng dạy tại Nhật Bản gửi đến lãnh đạo Đảng, Nhà nước phản biện vấn đề xây dựng đường dây. Nội dung lá thư, theo ông Hải nhớ lại, vị giáo sư này cho rằng việc xây dựng đường dây vướng phải một nguyên tắc cơ bản trong ngành điện tối kỵ đó là “bước sóng”. Ông Hải giải thích mỗi bước sóng điện từ tương ứng 6.000km, trong khi độ dài của đường dây dự định làm là 1.500km đúng bằng 1/4 bước sóng. Sóng điện từ có hình sin, và 1/4 bước sóng đúng ngay đỉnh của hình sin. Nghĩa là nếu điện từ ở Hà Nội đang ở mức cực tiểu thì khi vào đến TP.HCM sẽ vọt lên cực đại và ngược lại, nếu ở Hà Nội cực đại thì vào TP.HCM có thể bằng

không. Điều này dẫn đến tình trạng điện áp không ổn định, và khi ấy không còn là 500kV mà có thể vọt lên đến 700 hoặc 1.000kV gây cháy toàn bộ thiết bị.

Vấn đề thứ hai, theo giáo sư này, là kỹ thuật xây dựng vì không quốc gia nào trên thế giới lại có thể xây dựng 1.500km chỉ hai năm trong điều kiện băng rừng rất khắc nghiệt. Vấn đề thứ ba là nền kinh tế quốc gia thời đó còn rất chật vật.

Lá thư lập tức gây xôn xao dư luận, rất nhiều đại biểu Quốc hội hôm trước ủng hộ nhưng sau đó tỏ ra hoài nghi. Rồi có ý kiến cho rằng nếu miền Bắc thừa điện thì nên xây dựng đường dây để bán điện qua cho Trung Quốc thay vì làm đường dây vào Nam. “Tôi không đồng ý phương án này vì nếu bán điện cho Trung Quốc thì nhớ sau này họ không mua nữa đường dây vứt bỏ, lãng phí vô cùng. Về chính trị, miền Bắc thừa điện đi bán, trong khi miền Nam đang thiếu điện nghiêm trọng thì không ổn” - ông Hải nói. Ông Hải nhớ lại buổi sáng làm việc tiếp theo ở Quốc hội, giờ giải lao, Thủ tướng Võ Văn Kiệt hỏi ông: “Anh biết gì chưa?”. Tôi bảo: “Thưa anh họ nói không đúng đâu. Chúng tôi đã có phương án giải quyết”.

Nhiều phản đối

Ông Hải cho biết vấn đề 1/4 bước sóng đã được một công ty tư vấn thiết kế đường dây cao áp (Pacific Power International - PPI) của Úc và các chuyên gia của Bộ Năng lượng giải quyết. “Rất may khi đó mình có nhiều người giỏi, học hành bài bản từ Pháp, Anh, Úc, Ukraine về... Họ rất tâm huyết và tài năng” - ông Hải nói. Để đảm bảo cho dòng điện ổn định, các chuyên gia này đã thiết kế thêm các trạm bù đặt dọc đường dây. Mục đích của trạm bù là nơi nào dòng điện lên cao nó sẽ kéo xuống. Ngược lại, nơi nào điện yếu trạm bù này sẽ bổ sung để điện áp của dòng điện luôn ổn định.

Ông Vũ Ngọc Hải: “Nếu không có sự quyết liệt trong chỉ đạo, điều hành của Thủ tướng Võ Văn Kiệt thì VN chắc chắn sẽ chậm có đường dây 500kV”. Trong ảnh: Thủ tướng Võ Văn Kiệt (trái) cùng Bộ trưởng Bộ Năng lượng Vũ Ngọc Hải nâng ly sâm banh chúc mừng lễ khởi công đường dây 500kV - Ảnh: tư liệu gia đình ông Vũ Ngọc Hải

Cũng theo ông Hải, hai vấn đề còn lại là tài chính có đáp ứng được không thì đã có tính toán trước. Riêng tiến độ xây dựng hai năm là một thử thách lớn cần phải huy động tổng lực. Sau những khúc mắc về kỹ thuật được giải quyết ổn thỏa, Thủ tướng Võ Văn Kiệt lúc đó hạ quyết tâm: xây dựng tuyến 500kV!

Dù vậy, theo ông Trần Viết Ngãi, nguyên phó Ban chỉ huy xây dựng đường dây 500kV, bài toán kỹ thuật đã được giải quyết nhưng ý kiến trái chiều vẫn cứ râm ran. Không ít nhà khoa học tên tuổi trong nước kịch liệt phản đối...

Nhắc chuyện đã qua, ông Vũ Ngọc Hải vẫn ngậm ngùi rằng nếu không có tâm huyết của ông Sáu Dân (cố Thủ tướng Võ Văn Kiệt) thì Việt Nam chưa chắc đã có đường dây 500kV sớm như vậy. “Đó không những là công trình trọng điểm quốc gia thời đó mà còn là cả sinh mạng chính trị của Thủ tướng Võ Văn Kiệt gắn vào. Trong một hội nghị về tổ chức cán bộ ở phía Nam đã có người cho rằng làm đường dây là chủ trương phiêu lưu mạo hiểm, lãng phí tiền của quốc gia, gây thanh danh cá nhân. Có thời điểm căng quá, anh Sáu Dân còn nói với tôi: “Nếu không thành công thì mình từ chức chứ không để bị cắt chức”.

Tình hình khi ấy căng lắm, vậy nên trong lần nói chuyện với ngành điện, Thủ tướng Võ Văn Kiệt đã nói rõ quan điểm của mình với ngành điện rằng: “Đường dây 500kV cực kỳ quan trọng. Ai làm tốt được gắn huy chương. Ai làm không tốt, không đồng tình thì đứng qua một bên và cũng được gắn huy chương, nhưng huy chương treo ngược!”- ông Đậu Đức Khởi (nguyên phó tổng giám đốc Tổng công ty Điện lực Việt Nam) nhớ lại.

Theo ông Đậu Đức Khởi (nguyên phó tổng giám đốc Tổng công ty Điện lực Việt Nam), để thêm phần thuyết phục với Chính phủ, ngành điện lúc bấy giờ đã đích thân mời GS TS Trần Đình Long khi ấy đang giảng dạy tại Trường đại học Bách khoa Hà Nội đến giải trình cho Thủ tướng Võ Văn Kiệt.

“Sẽ vận hành được bởi với chiều dài toàn tuyến là 1.567km nhưng không liên thông đường dây suốt tuyến từ Hòa Bình vào đến Phú Lâm (TP.HCM) mà chia ra. Xây dựng các trạm biến áp 500kV để đóng điện từ Hòa Bình vào đến trạm biến áp 500kV Hà Tĩnh, rồi từ Hà Tĩnh đóng tiếp vào trạm biến áp 500kV Đà Nẵng, sau đó điện lưới quốc gia tiếp tục đóng vào trạm 500kV Pleiku (Gia Lai). Điện từ Gia Lai sẽ đóng thẳng vào trạm 500kV Phú Lâm. Khi chia ra nhiều cung đoạn như vậy thì không thể có chuyện trùng bước sóng”, GS Trần Đình Long khẳng định.

ĐĂNG NAM - TẤN VŨ (Tuổi Trẻ)

Kỳ 6: Tin vui trong trại giam

Thứ Hai, ngày 19/5/2014

Cựu bộ trưởng Bộ Năng lượng Vũ Ngọc Hải bây giờ

“Ba năm sáu gì”

Chúng tôi tìm đến đường Phan Đình Phùng (Hà Nội) hỏi nhà ông Vũ Ngọc Hải - nguyên bộ trưởng Bộ Năng lượng. Người mà gần 20 năm trước phải vào tù vì tội cho phép nhập 4.000 tấn thép từ một công ty tư nhân cho công trình đường dây 500kV. Cửa nhà 6B mở ra. Người mở cửa chính là ông.

Ở tuổi 83, mình vẫn xem ra còn được mấy người như ông. Tóc đã bạc hết, da đã mồi. Ngồi tiếp khách một lúc, ông chậm rãi lên tầng hai mang xuống một cuốn album ảnh ố màu mà theo lời ông đây là những bức ảnh gắn với cả cuộc đời ông. Vinh có, nhục có. Đó là bức ảnh vợ chồng ông chụp khi còn rất trẻ bên chiếc xe đạp, đến tám ảnh chụp ông đi du học tại Thiên Tân (Trung Quốc). Hay bức ảnh chụp cảnh Nhà máy điện Uông Bí bị bom Mỹ ném mà khi ấy ông làm giám đốc... Nhưng nhiều nhất có lẽ vẫn là những bức ảnh chụp cảnh ông sinh hoạt trong trại giam Thanh Xuân (Hà Nội).

Lật giở từng trang, kể chuyện từng bức ảnh, cuối cùng ông dừng lại ở bức ảnh chụp cảnh chỉ chít người bao quanh tòa nhà màu vàng rồi nói: “Quang cảnh hôm tòa xử tôi đấy. Đông người lắm”. Tác giả của bức ảnh ấy là ai giờ ông không còn nhớ rõ, nhưng đó là một bức ảnh được chụp từ xa và chụp từ trên cao xuống nên mới có thể thấy hết cảnh cả một rừng người. Xem xong bức ảnh, vị cựu bộ trưởng trầm ngâm một hồi rồi tiếp tục câu chuyện: “Tôi bị tòa tuyên án 3 năm tù, nhưng may là hôm ấy họ không bắt tại tòa. Tòa kết thúc, tôi bảo con rể chở về nhà ở khu tập thể Kim Liên bằng xe máy. Nhưng khi ra khỏi tòa thì thấy cả đoàn người kéo nhau đi theo sau. Về đến ngõ, quay lại thấy cả một đoàn ô tô, xe máy đi sau lưng. Tôi liền bảo: “Thế các cháu đi theo chú làm gì?”. Nghe vậy cả nhóm thanh niên trả lời: “Chúng cháu phục bác. Yêu mến bác. Ba năm sáu gì. Thôi bác vui về mà giữ gìn sức khỏe đi”. Nghe vậy tôi cũng yên tâm phần nào. Tôi ở tù chừng hơn một năm sau thì

được ân xá cho về trước hạn. Có lẽ tôi là người đầu tiên được đặc xá trước 1/3 thời gian, chứ trước đó làm gì có”.

Chiếc huy hiệu 500kV và hai chai sâm banh

Thủ tướng Võ Văn Kiệt gắn huy hiệu đường dây 500kV tại tại giam Thanh Xuân (Hà Nội) - Ảnh Tư liệu gia đình ông Hải

Ông Hải vào trại một thời gian thì đích thân Thủ tướng Võ Văn Kiệt vào thăm. Ông Hải kể lại: “Sáng hôm đó, chừng 5g tôi đang tập thể dục giữa sân trại thì cậu cục phó trại chạy vội vã đến bảo: “Anh Hải ơi, về thay quần áo đi. Thủ tướng sắp vào”. Tôi bảo: “Vào ngay à?”. “Vâng, đang trên đường vào”. Nghe vậy tôi liền nói: “Thế thì hay quá!”. Khi đến phòng khách thấy tôi, anh Kiệt hỏi ngay: “Khỏe không?”. Tôi cười bảo: “Phải cố mà khỏe chứ anh”. Sau một hồi hỏi dồn dập từ chuyện ăn ở ra sao, sinh hoạt thế nào, cuối cùng tôi thấy anh Kiệt trầm ngâm một lúc rồi bảo: “Có biết hôm qua là ngày gì không?”. Tôi bảo: “Thưa anh, tôi biết. Hôm qua là ngày đóng điện đường dây 500kV. Nhưng đóng giờ nào thì tôi không biết”. Anh Kiệt mới hỏi lại: “Sao biết?”. Tôi trả lời: “Ờ trong này cái gì mà không biết. Mà anh thấy không, anh cứ lo kỹ thuật đóng điện. Đến khi đóng, có vấn đề gì không?”. Nghe vậy, Thủ tướng nói giọng như reo vui: “Ừ, tao sướng lắm rồi”. Tôi hỏi tiếp: “Thế hôm qua anh ngủ được không?”, anh bảo: “Hôm qua tao sướng quá không ngủ được nên sáng nay vào sớm thăm ông đây”. “Thế mấy hôm trước thì sao?”. Anh Kiệt bảo: “Mấy hôm trước lo quá cũng không ngủ được”. Xong rồi tôi mới hỏi anh Kiệt một câu như thế này: “Tôi nghe tin trên không đồng ý cho làm lễ khánh thành. Anh thấy thế nào?”. Nghe vậy, anh Kiệt im lặng một lúc rồi bảo: “Thôi. Phải chấp hành!””.

Trong trại giam, Thủ tướng Võ Văn Kiệt lấy trong túi ra chiếc huy hiệu đường dây 500kV rồi gắn lên ngực ông Hải. Ông Hải kể tiếp: “Gắn xong anh Kiệt bảo: “Ông là người đầu tiên vinh dự được gắn huy hiệu đường dây đấy”. Thủ tướng lấy hai chai sâm banh rót ra mỗi người một cốc, mời uống. Chai còn lại Thủ tướng bảo tôi: “Ông cầm về mà uống””.

Trầm ngâm một lúc, ông Hải tiếp lời: “Thú thật khi nghe tin Thủ tướng vào thăm, trong lòng tôi dâng trào một cảm giác kỳ lạ. Thứ nhất là phấn khởi. Thứ hai là thấy công lao của mình cũng đã được đền đáp một phần. Và thứ ba là thấy tủi thân vì sao mình ở đây”.

Tình người

Rồi ông Hải kể tiếp: “Chừng vài tháng sau, anh Khải (Phó thủ tướng Phan Văn Khải - PV) vào thăm. Anh Khải vào, mang theo hai chai rượu bảo rằng: “Của cơ quan chuẩn bị”. Nhiều anh em đi theo lo ngại bảo: “Nội quy trại không cho phép mang rượu vào”. Nghe vậy anh Khải cười: “Đây là trường hợp đặc biệt. Cơ quan đã chuẩn bị”. Sau đó anh Khải lấy ra một chiếc áo rét đưa tôi bảo “mặc cho nó ấm”. Tiếp đến anh rút ra một phong bì màu đỏ rồi đưa cho tôi bảo: “Tết, bà xã tôi lì xì cho ông””.

Ông Hải bảo rằng điều ông nhận ra trong những ngày ở tù đó là tình người. “Vào đó rồi mới thấy lòng người đối với mình. Bản thân tôi cũng tự hào rằng mình không có cái gì sai cả, nếu có thì chẳng ai vào trại thăm mình. Gần 400 ngày trong tù tôi đã tiếp thủ tướng, phó thủ tướng, rồi đến 28 vị bộ trưởng, thứ trưởng. Riêng nhân dân thì đông lắm, nhiều địa phương còn tổ chức từng đoàn vào thăm, đặc biệt là miền Nam” - ông Hải nói. Ông cười hiền nhớ lại cảnh một đoàn 30 người, chủ yếu là các giám đốc ở miền Nam, kéo nhau ra thăm ông. Khi đến cổng trại hỏi xin vào thăm, sợ bị khó dễ, đoàn người này bảo: “Chúng tôi là người nhà anh Hải từ Sài Gòn ra thăm”. Thấy vậy, giám thị trại chạy vào báo. Khi ông Hải ra tiếp thì thấy chẳng ai trong số họ quen biết cả. Hỏi ra thì một ông trong đoàn đứng lên nói: “Kính thưa bộ trưởng, chúng tôi là các giám đốc, xí nghiệp ở miền Nam ra thăm bộ trưởng. Từ ngày miền Nam được “ăn” điện của miền Bắc thì nhà máy chúng tôi vận hành liên tục. Sướng lắm. Có được điều này một phần là nhờ công của bộ trưởng, vậy nên chúng tôi quyết định ra thăm anh chứ bà con thân quyến gì đâu”. Ông Hải nhớ ông đã không thể giấu được cảm xúc khi nghe những người miền Nam xa lạ nói những lời này.

Một hôm khác, ông Hải lại đón một đoàn cả bí thư lẫn chủ tịch xã ở huyện Duy Xuyên (Quảng Nam) ra thăm. Đến nơi, ông bí thư đứng lên trình trọng: “Kính thưa đồng chí bộ trưởng!”. “Nghe vậy tôi cười xua tay bảo: Ở đây làm gì có bộ trưởng nữa, ngồi xuống nói chuyện như anh em trong nhà đi. Rồi tôi nói vui rằng nghe bảo xã các anh tiến bộ lắm hả? Có karaoke không, hôm nào tôi vào hát? Vậy là mọi người cười ầm lên, vui vẻ” - ông Hải nhớ lại.

ĐĂNG NAM - TẤN VŨ (Tuổi Trẻ)

Nguồn:

Kỳ 1:[Bức bách dòng năng lượng quốc gia](#)

Kỳ 2:[Từ nghị trường đến hiện trường](#)

Kỳ 3:[Những ngày trên “tuyến lửa”](#)

Kỳ 4:[Cuộc rượu đặc biệt ở Nhật Bản](#)

Kỳ 5:[Thời khắc hồi hộp ở Đà Nẵng](#)

Kỳ 6:[Tin vui trong trại giam](#)

Kỳ 7:[Cuộc giải cứu nghệt thờ](#)

Kỳ 8:[Những người ở lại Trường Sơn](#)